

ΕΝΑ ΝΤΕΜΠΟΥΤΟ
ΤΟΣΟ ΔΥΝΑΤΟ
ΟΣΟ ΤΑ ΑΙΧΜΗΡΑ
ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΑ
ΤΗΣ ΤΖΙΛΙΑΝ ΦΛΙΝ

ALI LAND

Η

ΚΑΛΗ

ΚΑΙ Η

ΚΑΚΗ

ΛΗ

ΚΗ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: ΓΩΓΩ ΑΡΒΑΝΙΤΗ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Συγχώρεσέ με όταν σου πω ότι ήμουν εγώ.
Εγώ το είπα.

Ο αστυνομικός. Καλοσυνάτος, μεγάλη τουρλωτή κοιλιά. Δυσπιστία στην αρχή. Μετά, έβγαλα από την τσάντα μου το λεκιασμένο βρακάκι. Μικρούτσικο.

Το αρκουδάκι στο μπροστινό μέρος είχε κόκκινες πιτσιλιές από αίμα. Θα μπορούσα να είχα φέρει κι άλλα, έχω τόσο πολλά για να διαλέξω. Αυτή δεν κατάλαβε ποτέ ότι τα κράτησα.

Πώς τινάχτηκε στην καρέκλα του. Σαν να κατάπιε μπαστούνι, αυτός και η κοιλιά του μαζί.

Το χέρι του – πρόσεξα ένα ελαφρύ τρέμουλο όταν άπλωσε και έπιασε το τηλέφωνο. Έλα εδώ τώρα, είπε. Πρέπει να ακούσεις κάτι. Αναμονή μες στη σιωπή περιμένοντας να φτάσει ο προϊστάμενός του. Υποφερτή για μένα. Λιγότερο γι' αυτόν. Καμιά εκατοστή ερωτήσεις παίζουν ταμπούρλο μες στο κεφάλι του. Λες να λέει αλήθεια; Δεν μπορεί. Να σκότωσε; Τόσο πολλά; Αποκλείεται.

Είπα την ιστορία ξανά. Και ξανά. Την ίδια ιστορία. Διαφορετικά πρόσωπα παρακολουθούσαν, διαφορετικά αυτιά άκουγαν. Τους τα είπα όλα.

Εντάξει.

Σχεδόν όλα.

Η βιντεοκάμερα αναμμένη, ένα σιγανό γουργούρισμα ο μόνος ήχος στο δωμάτιο όταν τελείωσα την κατάθεσή μου.

Ίσως χρειαστεί να καταθέσεις και σε δικαστήριο, το ξέρεις, έτσι δεν είναι; Είσαι η μόνη μάρτυρας, είπε ένας από τους αστυνομικούς. Ένας άλλος ρώτησε, είναι ασφαλές να τη στείλουμε στο σπίτι της; Αν λέει αλήθεια; Ο αρχιεπιθεωρητής, που ήταν ο επικεφαλής, του απάντησε, θα έχουμε στήσει ειδική ομάδα μέσα σε λίγες ώρες, ύστερα γύρισε και είπε σ' εμένα, εσύ δεν πρόκειται να πάθεις τίποτε. Εγώ έχω πάθει ήδη, ήθελα να του απαντήσω.

Όλα έγιναν γρήγορα μετά απ' αυτό, έτσι έπρεπε. Εμένα με άφησαν στην πύλη του σχολείου, στην ώρα μου για να περάσουν να με πάρουν. Στην ώρα μου για να περάσει να με πάρει αυτή. Θα με περίμενε, με τις απαιτήσεις της, τώρα τελευταία πολύ πιο επιτακτικές από ό,τι συνήθως. Δύο το τελευταίο εξάμηνο. Δύο αγοράκια. Χάθηκαν.

Φέρσου φυσιολογικά, μου είπαν. Πήγαινε σπίτι. Εμείς θα έρθουμε να τη συλλάβουμε. Απόψε.

Το αργό σύρσιμο του ρολογιού πάνω από την ντουλάπα μου. Τικ. Τοκ. Τικ. Και ήρθαν. Πράγματι. Μεσ στη νύχτα, με το στοιχείο του αιφνιδιασμού υπέρ τους. Ένα μικρό τρίξιμο στο χαλίκι έξω μόλις που ακούστηκε, ήμουν στον κάτω όροφο όταν μπήκαν σπάζοντας την πόρτα.

Αγριοφωνάρες. Ένας άντρας, ψηλός, λιγνός, ο μόνος που φορούσε πολιτικά. Μια σειρά διαταγές έσχισαν τον ξινό αέρα του καθιστικού μας. Εσύ, επάνω. Εσύ, εκεί μέσα. Εσείς οι δύο κάτω, στο κελάρι. Εσύ. Εσύ. Εσύ.

Ένα παλιρροϊκό κύμα από μπλε στολές διασκορπίστηκε σε όλο το σπίτι μας. Όπλα, που τα κρατούσαν χέρια σταυρωμένα σαν σε προσευχή, πάνω σε αντρικά στήθη. Η έξαψη της έρευνας και η φρίκη της αλήθειας χαραγμένες στα πρόσωπα.

Και μετά εσύ.

Σε έσυραν έξω από το δωμάτιό σου. Στο μάγουλό σου, από πάνω ως κάτω, μια κόκκινη ζαρωματιά από τον ύπνο, μάτια θολά

από την προσαρμογή από μια κατάσταση αδρανή σε μια κατάσταση δραματική. Δεν είπες τίποτα. Ακόμα κι όταν σου κόλλησαν το πρόσωπο στο χαλί και άκουγες να σου απαγγέλλουν τα δικαιώματά σου, πιέζοντας με γόνατα και αγκώνες την πλάτη σου. Η νυχτικιά σου είχε σηκωθεί μέχρι πάνω. Δεν φορούσες εσώρουχο. Πόση ντροπή.

Έστριψες το κεφάλι στο πλάι. Σ' εμένα. Τα μάτια σου δεν άφησαν στιγμή τα δικά μου, τα διάβασα με ευκολία. Σ' αυτούς δεν είπες τίποτα, αλλά σ' εμένα τα είπες όλα. Σου έκανα ένα καταφατικό νεύμα.

Αλλά μόνο όταν δεν μας έβλεπε κανείς.

2

Καινούργιο όνομα. Καινούργια οικογένεια.
Ο λαμπερός.
Καινούργιος.
Εαυτός μου.

Ο ανάδοχος μπαμπάς μου, ο Μάικ, είναι ψυχολόγος, ειδικός στα ψυχικά τραύματα· το ίδιο και η κόρη του, η Φίμπι, αλλά αυτή μάλλον στην πρόκληση παρά στη θεραπεία. Η Σάσκια είναι η μητέρα. Νομίζω πως προσπαθεί να με κάνει να αισθανθώ άνετα, αν και δεν είμαι σίγουρη, είναι πολύ διαφορετική από σένα, μαμά. Κοκαλιάρικα και κενή.

Τυχερή, μου έλεγε το προσωπικό της μονάδας ενώ περίμενα να έρθει ο Μάικ. Φανταστική οικογένεια οι Νιούμοντ, και με σπίτι στο Γουέδεμπεριτζ, Γουάου. Γουάου, ΓΟΥΑΟΥ. Ναι, το 'πιασα. Θα έπρεπε να αισθάνομαι τυχερή, αλλά εγώ φοβάμαι. Φοβάμαι ότι θα ανακαλύψω ποια και τι μπορεί να είμαι.

Φοβάμαι ότι θα το ανακαλύψουν κι εκείνοι.

Έχει περάσει μια βδομάδα τώρα απ' όταν ήρθε ο Μάικ να με πάρει, λίγο πριν τελειώσουν οι θερινές σχολικές διακοπές. Τα μαλλιά μου χτενισμένα στην τρίχα, πιασμένα αλογοουρά με λαστιχάκι, είχα κάνει και εξάσκηση πώς να μιλάω, αν έπρεπε να είμαι καθιστή ή όρθια. Με κάθε λεπτό που περνούσε και οι φωνές

που άκουγα δεν ήταν η δική του, αλλά των νοσοκόμων, να καλαμπουρίζουν, ήμουν πια σίγουρη ότι αυτός και η οικογένειά του είχαν αλλάξει γνώμη. Είχαν έρθει στα συγκαλά τους. Καθόμουν σαν στήλη άλατος, περιμένοντας να μου πει κάποιος, λυπάμαι, αλλά δεν πρόκειται να πας πουθενά σήμερα.

Αλλά έπειτα ήρθε. Με χαιρέτησε με ένα χαμόγελο, μια σφιχτή χειραψία, όχι τυπική, καλή, χάρηκα που ήθελε να δω ότι δεν φοβόταν να με αγγίξει. Να ρισκάρει να τον κολλήσω τίποτε. Θυμάμαι πως πρόσεξε ότι δεν είχα καθόλου αποσκευές, μόνο ένα βαλιτσάκι. Μέσα, λίγα βιβλία, δυο ρουχαλάκια και κάτι άλλα πράγματα από τα χρυμμένα, αναμνηστικά δικά σου. Δικά μας. Όλα τα υπόλοιπα είχαν κατασχεθεί ως στοιχεία, όταν άδειασαν το σπίτι μας. Μη σε απασχολεί, μου είπε, θα κανονίσουμε να πάμε για ψώνια. Η Σάσκια και η Φίμπι είναι στο σπίτι, πρόσθεσε, θα φάμε όλοι μαζί για βράδυ, για το καλωσόρισμα.

Κάναμε και μια συνάντηση με τον διευθυντή της μονάδας. Με το μαλακό, μου είπε, πάρε την κάθε μέρα όπως έρχεται. Ήθελα να του πω, οι νύχτες είναι που φοβάμαι.

Χαμόγελα. Χειραφίες. Ο Μάικ υπέγραψε, γύρισε, με κοίταξε και είπε, έτοιμη;

Μπα, όχι και τόσο.

Αλλά έφυγα μαζί του, έτσι κι αλλιώς.

Η διαδρομή ήταν σύντομη, λιγότερο από μία ώρα. Κάθε δρόμος, κάθε κτίριο, για μένα κάτι καινούργιο. Ήταν ακόμη μέρα όταν φτάσαμε, μεγάλο σπίτι, κίονες στην μπροστινή πλευρά. Εντάξει; με ρώτησε ο Μάικ. Κούνησα καταφατικά το κεφάλι κι ως μην ένιωθα εντάξει. Περίμενα ότι θα άνοιγε με το κλειδί του την μπροστινή πόρτα· η καρδιά μου ανέβηκε στον λαιμό μου όταν κατάλαβα ότι δεν ήταν κλειδωμένη. Μπήκαμε με την άνεσή μας, θα μπορούσαμε να είμαστε οποιοσδήποτε. Φώναξε τη γυναίκα του, την είχα συναντήσει ήδη μερικές φορές. Σας, φώναξε, φτά-

σαμε. Έρχομαι, ήταν η απάντηση. Γεια σου, Μίλι, μου είπε, καλώς όρισε. Χαμογέλασα, αυτό νόμιζα ότι έπρεπε να κάνω. Η Ρόζι, το τεριέ τους, με χαιρέτησε κι αυτή, πήδηξε πάνω στα πόδια μου, σουσούνισε από χαρά όταν άπλωσα και της έτριψα το κεφάλι ανάμεσα στ' αυτιά. Πού είναι η Φιμπς; ρώτησε ο Μάικ. Έρχεται, ήταν στης Κλοντίν, απάντησε η Σάσκια. Τέλεια, είπε αυτός, σε κάνα μισάωρο περίπου μαζευόμαστε για φαγητό. Πρότεινε να μου δείξει η Σάσκια το δωμάτιό μου, θυμάμαι να της κάνει νόημα για να την ενθαρρύνει. Εκείνη, όχι εμένα.

Την ακολούθησα στη σκάλα, προσπάθησα να μη μετρώ. Καινούργιο σπίτι. Καινούργιος εαυτός.

Στον δεύτερο όροφο είστε μόνο εσύ και η Φίμπι, μου εξήγησε η Σάσκια, εμείς είμαστε στον αποκάτω. Σου δώσαμε το πίσω δωμάτιο, έχει ωραία θέα από το μπαλκόνι στον πίσω κήπο.

Το κίτρινο των λουλουδιών ήταν το πρώτο πράγμα που είδα. Λαμπερό χρώμα. Ηλιοτρόπια. Χαμόγελα σε βάζο. Την ευχαρίστησα, της είπα ότι ήταν από τα πιο αγαπημένα μου λουλούδια, φάνηκε να χάρηκε. Κάνε ό,τι θέλεις, με την άνεσή σου, είπε, ρούχα θα βρεις στην ντουλάπα, θα αγοράσουμε κι άλλα φυσικά, θα τα διαλέξεις εσύ. Με ρώτησε αν χρειαζόμουν κάτι, όχι, απάντησα, και έφυγε.

Άφησα κάτω τη βαλίτσα μου, πήγα ως την μπαλκονόπορτα, έλεγξα ότι ήταν κλειδωμένη. Ασφαλισμένη. Στον δεξιό τοίχο η ντουλάπα, ψηλή, παλιά, από ξύλο πεύκου. Δεν κοίταξα μέσα, δεν ήθελα ούτε να το σκεφτώ να βγάλω τα ρούχα μου, να φορέσω άλλα. Όπως στράφηκα από την ντουλάπα, είδα συρτάρια στη βάση του κρεβατιού, πήγα, τα άνοιξα, έσυρα την παλάμη μου στο βάθος και στα πλάγια – τίποτε εκεί μέσα. Ασφαλής, προς το παρόν. Δικό μου μπάνιο, ευρύχωρο, ολόκληρος ο τοίχος στα δεξιά καλυμμένος με καθρέφτη. Γύρισα την πλάτη στο είδωλό μου, δεν ήθελα να μου θυμίζει. Σιγουρεύτηκα ότι λειτουργούσε η κλειδα-

ριά της πόρτας του μπάνιου, ότι δεν μπορούσε να την ανοίξει κανένας απέξω, ύστερα κάθισα στο κρεβάτι και προσπάθησα να μη σε σκέφτομαι.

Μετά από λίγο, άκουσα δυνατά πατήματα στη σκάλα. Προσπάθησα να μείνω ήρεμη, να θυμηθώ τις ασκήσεις αναπνοής που μου είχε δείξει ο ψυχολόγος μου, αλλά το μυαλό μου ήταν θολό, κι έτσι, όταν εμφανίστηκε αυτή στην πόρτα μου, εστίασα στο μέτωπό της, ήταν όσο πιο κοντά στα μάτια μπορούσα να την κοιτάξω. Το τραπέζι είναι έτοιμο, γουργούρισε σαν γάτα, φωνή ρευστή, μια νότα περιφρόνησης, ακριβώς όπως τη θυμόμουν από τη συνάντησή με την κοινωνική λειτουργό. Δεν γνωριστήκαμε στη μονάδα, δεν επιτρεπόταν να μάθει την αλήθεια η Φίμπι ή να της δημιουργηθούν ερωτηματικά. Θυμάμαι ότι την είχα φοβηθεί. Ξανθιά και γεμάτη αυτοπεποίθηση, βαριεστημένη, αναγκασμένη να καλωσορίζει ξένους μέσα στο σπίτι της. Δύο φορές κατά τη διάρκεια της συνάντησής ρώτησε πόσον καιρό θα μείνω. Και τις δύο φορές τής είπαν να σωπάσει.

Μου ζήτησε ο μπαμπάς να έρθω να σε φωνάξω, είπε, με τα χέρια σταυρωμένα στο στήθος της. Σε άμυνα. Είχα δει το προσωπικό στη μονάδα να εξηγεί σε ασθενείς τι έδειχνε η γλώσσα του σώματός τους, να τη χαρακτηρίζει με επίθετα. Παρατηρούσα ήσυχα ήσυχα, έμαθα πολλά. Έχουν περάσει μέρες τώρα, αλλά το τελευταίο πράγμα που μου είπε πριν κάνει επιτόπου στροφή σαν θυμωμένη μπαλαρίνα έχει καρφωθεί στο μυαλό μου: Α, και μην το ξεχάσω, καλώς ήρθες στο τρελάδικο.

Ακολούθησα τη μυρωδιά της, γλυκιά και ρόδινη, ως κάτω στην κουζίνα, και φανταζόμουν πώς θα ήταν να έχω μια αδερφή. Τι είδους αδερφές θα μπορούσαμε να γίνουμε αυτή κι εγώ. Αυτή θα την έλεγαν Μεγκ, σκέφτηκα, κι εμένα Τζο, θα ήμασταν δύο μικρές κυρίες. Μου είχαν πει στη μονάδα ότι η ελπίδα ήταν το καλύτερό μου όπλο, μ' αυτό θα τα έβγαζα πέρα.

Βλακωδώς, τους πίστεψα.

ΣΠΑΝΙΑ ΣΥΝΑΝΤΑΣ ΕΝΑ ΒΙΒΛΙΟ ΤΟ ΟΠΟΙΟ ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙΣ
ΝΑ ΠΑΨΕΙΣ ΝΑ ΣΚΕΦΤΕΣΑΙ, ΝΑ ΣΥΖΗΤΑΣ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΝΕΙΣ ΠΙΕΣΤΙΚΑ
ΣΕ ΟΛΟΥΣ ΣΟΥ ΤΟΥΣ ΓΝΩΣΤΟΥΣ ΝΑ ΤΟ ΔΙΑΒΑΣΟΥΝ.

Heat

**Καινούργιο όνομα.
Καινούργια οικογένεια.
Ο λαμπερός.
Καινούργιος.
Εαυτός μου.**

Η μητέρα της Άννι είναι σίριαλ κίλερ.

Ο μόνος τρόπος για να τη σταματήσει είναι να την καταδώσει
στην αστυνομία.

Μάνα και κόρη θα χωριστούν, αλλά δεν θα ξεχάσουν η μία την άλλη.

Με καινούργιο όνομα –Μίλι– και με καινούργια ανάδοχη
οικογένεια, το κορίτσι ελπίζει πως θα κάνει μια νέα αρχή.

Πλέον μπορεί να είναι όποια θέλει.

Όμως καθώς πλησιάζει η δίκη της μητέρας της, τα μυστικά
του παρελθόντος δεν αφήνουν τη Μίλι να κλείσει μάτι.

Γατί η μαμά της Μίλι είναι σίριαλ κίλερ.

Και το αίμα νερό δεν γίνεται...

ΜΠΕΣΤ ΣΕΛΕΡ ΤΩΝ *SUNDAY TIMES*

**ΒΙΒΛΙΟ ΤΗΣ ΧΡΟΝΙΑΣ ΣΥΜΦΩΝΑ
ΜΕ ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ *HEAT***

**ΜΕΤΑΦΡΑΖΕΤΑΙ ΣΕ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΕΣ
ΑΠΟ 20 ΓΛΩΣΣΕΣ**

